

[Indenrigsministeren.]

at skønne. Og der er een Ting, som kendetegner det statistiske Materiale, der foreligger her, en Ting, som altid er et sikkert Kendetegn for en Statistiker, naar der spørges, om man kan anse et Materiale for paalideligt, selv om det kun bestaar i Stikprøver, og det er Ensartetheden i Materialet. Man har her bygget en Statistik op paa to saa forskellige Distrikter som Sundbyerne og Frederiksberg, bygget den op paa et Materiale, bestaaende af for Sundbyernes Vedkommende 2 900 og for Frederiksbergs Vedkommende 1 700 Lejligheder. Naar Stikprøver af den Art viser nogenlunde ensartede Resultater, som Tilfældet er med Stikprøverne fra de vidt forskellige Steder, som det her drejer sig om, saa er man berettiget til at slutte, at et saadant Materiale er repræsentativt for hele det samlede Omraade, det drejer sig om. Og jeg tillader mig at tro saa meget paa den ærede Ordfører for Venstres intellektuelle Niveau, at jeg slet ikke er i Tvivl om, at det ærede Medlem er lige saa sikker som jeg paa, at den Stigning, der er foregaaet gennem de sidste tre Aar, andrager disse gennemsnitlig 10 pCt. I hvert Fald er det indlysende, at det ærede Medlem kaster en Skygge over sine egne Forsøg paa at naa frem til et andet Resultat, naar han over for det officielle Materiale, der her foreligger, benytter sig af et Materiale, der er optaget af en af Parterne i Sagen. Det er betegnende, at det ærede Medlem straks tænker: naar man skal have en anden Statistik, maa man have den fra Grundejerne, og at han stoler paa den og siger: her viser der sig kun en Stigning paa ca. 5 pCt. Det ærede Medlem tænker ikke et Øjeblik paa, at Modpartens Oplysninger maaske kunde være lige saa rigtige, og her er man oppe paa ca. 20 pCt. Mon ikke baade det ærede Medlem og jeg staar os ved at bygge paa det officielle Materiale, som et uvildigt statistisk Kontor har fremskaffet og støtter sine Ræsonnementer paa? saa bygger vi ikke paa et tendentiøst Materiale, saa bevæger vi os paa et Omraade, som det altid er klogt at holde sig paa.

Jeg kan ikke nægte, at det ærgrer mig en lille Smule, hver Gang jeg til Trods for de mange Diskussioner her i Tinget hører den gamle Tale med Hensyn til Boligmængden her i Hovedstaden og Spørgsmaalet, om der er for mange eller for faa Lejligheder, at Lejlighedernes Antal jo er steget langt stærkere end Folketallet. Der er Gang paa Gang her i Landstinget som i Folketinget gjort opmærksom paa en Ting, der ikke kan omdisputeres, fordi det er en

Kendsgerning, nemlig at man ikke kan sætte Befolkningstallets Stigning i Forhold til Stigningen i Antallet af Lejligheder, saadan som man kunde det i tidligere Tider, af den simple Grund, at det gennemsnitlige Antal Medlemmer i Familierne er nedadgaaende. I denne Storby som i alle andre Storbyer er der en stærkt nedadgaaende Fødselshyppighed, og der er andre Forhold, der gør sig gældende, derunder det, at der nu er visse Befolkningslag, som lejer selvstændig Lejlighed, men ikke tidligere gjorde det. Alt dette medfører, at det er en fuldkommen falsk Benyttelse af statistisk Materiale, naar man paa Grundlag heraf bygger en saadan Argumentation op, som man har gjort.

I øvrigt forstaar jeg heller ikke, at et Parti vil fremføre det Argument, at der er ledige Lejligheder her i København i et saadant Omfang, at der derved skabes Sikkerhed for, at Boligmangelen ikke udnyttes. Jeg begriber ikke, at man vil gribe til et saadant Argument som det at sige, at nogle Hundreder — saa vidt jeg husker 200—300— Lejligheder her i København i de almindelige Størrelsesgrupper, 2 og 3 Værelsers Lejligheder, er en Garanti i en Storby paa $\frac{3}{4}$ Million Mennesker for, at Bolignøden ikke udnyttes. Man kan ikke være bekendt at bruge den Art Argumenter. Det er en Sag for sig, at man af andre Grunde mener, Huslejelovgivningen bør bortfalde, det siger jeg ikke noget til, enhver kan have sine Anskuelser, men det er ikke rigtigt at bygge dem paa en Argumentation, som ingen Realitet har. Jeg maa ogsaa protestere imod, at jeg i 1931 skulde have erklæret mig indforstaaet med, at denne Lov var en Afviklingslov. Jeg har paa ethvert givet Tidspunkt med Hensyn til Huslejelovgivningen erklæret, at jeg vilde tage mit Standpunkt dèr paa Grundlag af de til ethvert Tidspunkt foreliggende faktiske Forhold.

Jeg skal til den ærede Ordfører for Venstre endnu blot sige, at det ærede Medlem ligesom det ærede Partis Ordfører i Folketinget brugte det Udtryk, at Venstrepartiet ikke kunde tiltræde et Lovforslag i den foreliggende Form. Maa jeg ikke have Lov til at spørge: Hvad mener man med denne Udtryksform? Vil Venstrepartiet forhandle om Ændringer i Lovforslaget med Opretholdelse af en vis Lejerbeskyttelse, saa synes jeg, det var rigtigt at sige det. Og er det saadan, at man overhovedet ikke vil opretholde noget — ja, saa er det jo ogsaa rigtigst at sige det. Hvorfor dette Forsøg paa at give det Udseende af, at Regeringen skulde være kommet med dette